

Sygn.akt II AKa 331/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Mrozik - Sztykiel /spr/

Sędziowie: SSA Marek Czecharowski

SSA Małgorzata Mojkowska

Protokolant: st.sekr.sąd. Anna Grajber

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2013 r.

sprawy **1/. W. S. (1)** oskarżonego o czyn z art. 258 § 2 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk **2/. R. K.** oskarżonego z art. 258 § 2 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **3/. M. R. (1)** oskarżonego z art. 258 § 2 kk, z art. 159 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **4/. M. S. (1)** oskarżonego z art. z art. 258 § 2 kk, z art. 159 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 155 kk, z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk **5/. A. P.** oskarżonego z art. 258 § 3 kk, z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 204 § 2 kk, z art. 291 § 1 w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk, z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 31 października 2012 r. sygn. V K 261/09

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonych W. S. (1), R. K., M. R. (1), M. S. (1) i A. P. przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. (1), adw. Z. P., adw. K. G. kwoty po 738zł, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu pełnioną w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył:

1. **W. S. (1)** o to, że:

I. w okresie od co najmniej miesiąca sierpnia 2008 r. do co najmniej dnia 19 marca 2009 r. w M. wspólnie i w porozumieniu z R. K. ps. (...), D. D. (1) ps. (...), M. S. (1) ps. (...), M. T. (1) ps. (...) M.” vel (...), M. R. (1) ps. (...), T. T. ps. (...), M. F. (1) ps. (...) i innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i czerpanie korzyści z nierządu, handel narkotykami; **tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.**

II. w dniu 18 marca 2009 r. w M. przed cmentarzem przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. ps. (...) w zamiarze pozbawienia życia nieustalonych mężczyzn będących członkami konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. (...) oddał w ich kierunku około 10-12 strzałów z broni palnej w postaci pistoletu (...) i pistoletów maszynowych (...) (...) lub (...) jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonych oraz zacięcie się jednej z jednostek broni użytych do popełnienia przestępstwa, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w. S. sygn. IIK 53/93.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. R. K. o to, że:

III. w okresie od co najmniej miesiąca sierpnia 2008 r. do co najmniej dnia 19 marca 2009 r. w M. wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), D. D. (1) ps. (...), M. S. (1) ps. (...), M. T. (1) ps. (...) M.” vel (...), M. R. (1) ps. (...), T. T. ps. (...), M. F. (1) ps. (...) i innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i czerpanie korzyści z nierzędu, handel narkotykami; **tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.**

IV. w dniu 18 marca 2009 r. w M. przed cmentarzem przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...) w zamiarze pozbawienia życia nieustalonych mężczyzn będących członkami konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. (...) oddał w ich kierunku około 10-12 strzałów z broni palnej w postaci pistoletu (...) i pistoletów maszynowych (...) (...) lub (...) jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonych oraz zacięcie się jednej z jednostek broni użytych do popełnienia przestępstwa, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw;

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. **M. R. (1)** o to, że:

V. w okresie od co najmniej miesiąca sierpnia 2008 r. do co najmniej dnia 19 marca 2009 r. w M. wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...), D. D. (1) ps. (...), M. S. (1) ps. (...), M. T. (1) ps. (...) M.” vel (...), T. T. ps. (...), M. F. (1) ps. (...) i innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i czerpanie korzyści z nierzędu, handel narkotykami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

VI. w dniu 18 marca 2009 r. w M. przed cmentarzem przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...), M. S. (1) ps. (...) i innymi, ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w pobiciu z użyciem niebezpiecznych narzędzi w postaci kilku egzemplarzy broni palnej, w tym pistoletu (...) i pistoletów maszynowych (...) (...) lub (...) nieustalonych mężczyzn będących członkami konkurencyjnej grupy, przestępczej (...), w którym narażał w/w na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. M. S. (1), o to, że:

VII. w okresie od co najmniej miesiąca sierpnia 2008 r. do co najmniej dnia 19 marca 2009 r. w M. wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...), D. D. (1) ps. (...), M. R. (1) ps. (...), T. T., M. T. (1) ps. (...) M.” vel (...), M. F. (1) ps. (...) i innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na

celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i czerpanie korzyści z nierzędu, handel narkotykami,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.

VIII. w dniu 18 marca 2009 r. w M. przed cmentarzem przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...) M. R. (1) ps. (...) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w pobiciu z użyciem niebezpiecznych narzędzi w postaci kilku egzemplarzy broni palnej, w tym pistoletu (...) i pistoletów maszynowych (...) (...) lub (...) nieustalonych mężczyzn będących członkami konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. (...), w którym narażał w/w na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w dniu 18 marca 2009 r. w M. w okolicach cmentarza przy ul. (...) nieumyślnie spowodował śmierć T. W. (1) ps. (...) oddając do niego strzał z broni palnej w postaci pistoletu nieustalonego typu, czym spowodował obrażenia narządów wewnętrznych pogranicza klatki piersiowej i jamy brzusznej, a następnie krwotok wewnętrzny, co doprowadziło do zgonu,

tj. o czyn z art. 155 k.k.

X. w dniu 18 marca 2009 r. w M. bez wymaganego prawem zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu nieustalonego typu wraz z amunicją, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

5. A. P. o to, że:

XI. w okresie od połowy 2004 r. do co najmniej 15 kwietnia 2009 r. w M. założył, a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym mającą na celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, czerpanie korzyści z nierzędu, handel narkotykami w skład której wchodził W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...), D. D. (1) ps. (...), M. S. (1) ps. (...), M. R. (1) ps. (...), T. T. ps. (...), M. T. (1) ps. (...) M." vel (...), M. F. (1) ps. (...) i inne ustalone i nieustalone osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

XII. w okresie od co najmniej lata 2006 r. do marca 2009 r. M. i okolicach działając w ramach sprawstwa kierowniczego czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez kobiety świadczące usługi seksualne na trasach w okolicach W. w ten sposób, że polecił innym osobom, a w tym M. T. (1) ps. (...) M." vel (...) pobieranie od każdej z prostytuujących się kobiet pieniądze w kwocie 500 złotych tygodniowo uzyskując z tego korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej ok. 170.000 złotych, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIII. w okresie od co najmniej przełomu sierpnia/września 2008 r. do marca 2009 r. w M. działając w ramach sprawstwa kierowniczego polecał M. F. (1) ps. (...) czerpanie korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez kilkanaście kobiet świadczących usługi seksualne na trasie z M. do Z. poprzez pobieranie od każdej z prostytuujących się kobiet pieniędzy w kwocie 20 złotych dziennie, w wyniku czego M. F. (1) uzyskał korzyść majątkową w łącznej kwocie ok. 21.000 złotych, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIV. w maju 2006 r. w R. i N. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami usiłował czerpać korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez cztery kobiety świadczące usługi seksualne żądając przekazywania przez pokrzywdzone pieniędzy w kwocie 100 USD dziennie od każdej z nich, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XV. we wrześniu 2006 r. w W. udzielił pomocy T. W. (2) i G. D. w zbyciu produktów firmy (...) w postaci 5 palet maszynek do golenia poprzez dwukrotne skontaktowanie wskazanych z osobami mającymi dokonać sprzedaży tych produktów i wiedząc, że pochodzą one z przestępstwa, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. W. VIII Wydział Karny sygn. VIII K 126/99,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

XVI. w okresie na przełomie lutego i marca 2009 r. w M. działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. ps. (...) i innymi brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze co najmniej 1 kilograma w ten sposób, że wskazany narkotyk polecił przekazać A. W., celem sprzedaży innym osobom, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. P. w W. IV Wydział Karny sygn. IV K 752/07,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

XVII. w bliżej nieustalonym okresie latem 2006 r. w restauracji na stacji paliw (...) położonej przy trasie K. - G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. T. (1) ps. (...) M." vel (...), M. T. (2) i innymi nieustalonymi osobami stosując wobec K. Ł. groźbę bezprawną polegająca na nałożeniu fikcyjnych kar pieniężnych zmusił ją do przekazania kwoty 1.000 zł, jak również kwoty 500 zł tygodniowo w zamian za umożliwienie uprawiania prostytucji, które to pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 1500 zł K. Ł. przekazała M. T. (1), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. W. VIII Wydział Karny sygn. VIII K 126/99,

tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy W. P. w W. wyrokiem z dnia 31 października 2012 r. sygn. akt V K 261/09 orzekł:

I. Oskarżonego W. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej miesiąca sierpnia roku co najmniej do dnia 19 marca 2009 roku w M. wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), D. D. (1) ps. (...), M. S. (1) ps. (...), M. R. (1) ps. (...), oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i czerpanie korzyści z nierządu, handel narkotykami, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. i za to na mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego W. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II uznał za winnego tego, że w dniu 18 marca 2009 roku w M. przy ul. (...) na cmentarzu i w jego okolicy, działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. ps. (...), M. R. (1) ps. (...), M. S. (1) ps. (...) i D. D. (1) ps. (...) oraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w pobiciu nieustalonych mężczyzn będących członkami konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. (...) używając broni

palnej w postaci pistoletu (...) i pistoletów maszynowych (...) (...) lub (...) oddając w ich kierunku strzały z broni palnej i narażając te osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienia przestępstw, a nadto w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w. S. sygn. II K 53/93 to jest za winnego popełnienia czynu z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 12 lat pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego R. K. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie III uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej miesiąca sierpnia 2008 roku co najmniej do dnia 19 marca 2009 roku w M. wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), D. D. (2) ps. (...), M. S. (1) ps. (...), M. R. (1) ps. (...), oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i czerpanie korzyści z nierządu, handel narkotykami, to jest winnego popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. i za to na mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

IV. Oskarżonego R. K. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie IV uznał za winnego tego, że w dniu 18 marca 2009 roku w M. przy ul. (...) na cmentarzu i w jego okolicy, działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), M. R. (1) ps. (...), M. S. (1) ps. (...) i D. D. (1) ps. (...) oraz z innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami brał udział w pobiciu nieustalonych mężczyzn będących członkami konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. (...) używając broni palnej w postaci pistoletu (...) i pistoletów maszynowych (...) (...) lub (...) oddając w ich kierunku strzały z broni palnej i narażając te osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 6 lat pozbawienia wolności.

V. Oskarżonego M. R. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie V uznał za winnego, tego że w okresie od co najmniej miesiąca sierpnia 2008 roku co najmniej do dnia 19 marca 2009 roku w M. wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...), D. D. (1) ps. (...), M. S. (1) ps. (...), oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i czerpanie korzyści z nierządu, handel narkotykami to jest za winnego popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. i za to na mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

VI. Oskarżonego M. R. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI uznał za winnego tego, że w dniu 18 marca 2009 roku w M. przy ul. (...) na cmentarzu i w jego okolicy, działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...), M. S. (1) ps. (...) i D. D. (1) ps. (...) oraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w pobiciu nieustalonych mężczyzn będących członkami konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. (...) używając broni palnej w postaci pistoletu (...) i pistoletów maszynowych (...) (...) lub (...) oddając w ich kierunku strzały z broni palnej i narażając te osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności.

VII. Oskarżonego M. S. (1), w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VII uznał za winnego, tego że w okresie od co najmniej miesiąca sierpnia 2008 roku co najmniej do dnia 19 marca 2009 roku w M. wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...), D. D. (1) ps. (...), M. R. (1) ps. (...), oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych i czerpanie korzyści z nierządu, handel narkotykami to jest za winnego popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. i za to na mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

VIII. Oskarżonego M. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VIII uznał za winnego tego, że w dniu 18 marca 2009 roku w M. przy ul. (...) na cmentarzu i w jego okolicy, działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...), M. R. (1) ps. (...) i D. D. (1) ps. (...) oraz z innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami brał udział w pobiciu nieustalonych mężczyzn będących członkami konkurencyjnej grupy przestępczej tzw. (...) używając broni palnej w postaci pistoletu (...) i pistoletów maszynowych (...) (...) lub (...) oddając w ich kierunku strzały z broni palnej i narażając te osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności.

IX. Oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IX i za to na mocy art. 155 k.k. skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności.

X. Oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie X i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

XI. Oskarżonego A. P. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XI uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2004 roku co najmniej do dnia 15 kwietnia 2009 roku w M. założył, a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym mającą na celu popełnianie przestępstw, a w tym dokonywanie wymuszeń rozbójniczych, czerpanie korzyści z nierządu, handel narkotykami w skład, której wchodził W. S. (1) ps. (...), R. K. ps. (...), D. D. (1) ps. (...), M. S. (1) ps. (...), M. R. (1) ps. (...) i inne ustalone i nieustalone osoby, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na mocy art. 258 § 3 k.k. skazał go na karę 10 lat pozbawienia wolności.

XII. Oskarżonego A. P. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XII uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej lata 2006 roku do marca 2009 roku w M. i okolicach działając w ramach sprawstwa kierowniczego czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez kobiety świadczące usługi seksualne na trasach w okolicach W. w ten sposób, że polecił innym osobom, pobieranie od każdej z prostytuujących się kobiet pieniędzy w kwocie 500 złotych tygodniowo uzyskując z tego korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej ok. 170.000 złotych, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw to jest za winnego popełnienia czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności.

XIII. Oskarżonego A. P. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XIII uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej przełomu miesięcy sierpnia i września 2008 roku do marca 2009 roku w M. działając w ramach sprawstwa kierowniczego polecał ustalonej osobie czerpanie korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez kilkanaście kobiet świadczących usługi seksualne na trasie z M. do Z. poprzez pobieranie od każdej z prostytuujących się kobiet pieniędzy w kwocie 20 złotych dziennie, w wyniku czego osoba ta uzyskiwała korzyść majątkową w łącznej kwocie ok. 21.000 złotych, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw to jest za winnego popełnienia czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

XIV. Oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia czynu

zarzucanego mu w punkcie XIV i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go zaś na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. wymierzył mu karę jednego roku pozbawienia wolności.

XV. Oskarżonego A. P. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XV uznał za winnego tego, że w miesiącu wrześniu 2006 roku w W. udzielił pomocy ustalonym osobom w zbyciu produktów firmy (...) w postaci 5 palet maszynek do golenia poprzez dwukrotne skontaktowanie wskazanych ustalonych osób z osobami mającymi dokonać sprzedaży tych produktów wiedząc, że pochodzą one z przestępstwa, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach

grupy mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. W. VIII Wydział Karny sygn. VIII K 126/99 to jest za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go na karę, zaś na mocy art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XVI. Oskarżonego A. P. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XVI uznał za winnego tego, że w okresie na przełomie miesięcy lutego i marca 2009 roku w M. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze co najmniej 1 kilograma w ten sposób, że wskazany narkotyk polecił przekazać innej osobie, celem sprzedaży kolejnym osobom, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. P. w W. IV Wydział Karny sygn. IV K 752/07 to jest za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych.

XVII. Oskarżonego A. P. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XVII uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie latem 2006 roku w restauracji na stacji paliw (...) położonej przy trasie K. - G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami stosując wobec K. Ł. groźbę bezprawną polegającą na nałożeniu fikcyjnych kar pieniężnych zmusił ją do przekazania kwoty 1.000 złotych, jak również kwoty 500 złotych tygodniowo w zamian za umożliwienie uprawiania prostytucji, które to pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 1.500 złotych K. Ł. przekazała ustalonej osobie, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. W. VIII Wydział Karny sygn. VIII K 126/99, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

XVIII. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wyżej orzeczone wobec oskarżonego W. S. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną 15 lat pozbawienia wolności.

XIX. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wyżej orzeczone wobec oskarżonego R. K. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną 8 lat pozbawienia wolności.

XX. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wyżej orzeczone wobec oskarżonego M. R. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

XXI. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wyżej orzeczone wobec oskarżonego M. S. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną 10 lat pozbawienia wolności.

XXII. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wyżej orzeczone wobec oskarżonego A. P. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną 15 lat pozbawienia wolności.

XXIII. Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył:

a) oskarżonemu W. S. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 07 kwietnia 2009 roku do dnia 18 września 2009 roku i od dnia 19 września 2010 roku do dnia 31 października 2012 roku;

b) oskarżonemu R. K. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 07 kwietnia 2009 roku do dnia 23 lutego 2011 roku i od dnia 17 marca 2011 roku do dnia 31 października 2012 roku;

c) oskarżonemu M. R. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 07 kwietnia 2009 roku do dnia 24 września 2009 roku i od dnia 29 kwietnia 2011 roku do dnia 31 października 2012 roku;

d) oskarżonemu M. S. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 05 maja 2009 roku do dnia 31 października 2012 roku;

e) oskarżonemu A. P. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 kwietnia 2009 roku do dnia 07 października 2009 roku i od dnia 21 lutego 2011 roku do dnia 31 października 2012 roku,

zasądził wynagrodzenie za obronę z urzędu, zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych i prokurator.

Apelacja obrońcy oskarżonego W. S. (1) zarzuca:

1. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k., co wyrażało się w uznaniu, że zeznania złożone przez świadka M. F. (1) w postępowaniu przygotowawczym nie zostały wymuszone przez funkcjonariuszy Policji za pomocą przemocy, w sytuacji, gdy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego, w szczególności analiza dowodów w postaci obdukcji lekarskiej wykonanej w dniu 9 kwietnia 2009 roku, a więc bezpośrednio po zwolnieniu tego świadka spod zatrzymania procesowego, protokołu zatrzymania tegoż świadka, zeznań lekarza wykonującego obdukcję świadka, nagrania z wizji lokalnej z udziałem świadka, oraz pośrednio zeznania innych świadków i oskarżonych, wskazują na fakt, że zeznania złożone przez M. F. (1) w postępowaniu przygotowawczym zostały uzyskane w warunkach określonych normą art. 171 § 5 punkt 1) k.p.k., a w konsekwencji tego naruszenie art. 171 § 7 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez odczytanie zeznań złożonych przez tego świadka w postępowaniu przygotowawczym, a następnie oparcie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku na tychże odczytywanych wyjaśnieniach,

2. art. 170 § 1 punkt 5) k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., co wyrażało się w oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków Prokuratora oraz funkcjonariuszy Policji wykonujących czynności z M. F. (1) w dniu 8 kwietnia 2009 roku, w sytuacji, w której wobec okoliczności podnoszonych przez tego świadka dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a jako taki nie mógł on zmierzać do przedłużenia postępowania,

3. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k., co wyrażało się w uznaniu, że w trakcie „przesłuchań” świadek S. S. (1) nie był bity ani rażony prądem przez funkcjonariuszy Policji, w sytuacji, gdy analiza materiału dowodowego dokonana z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego oraz zasad logiki nie pozwalała na wyprowadzenie takiego wniosku,

4. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., co wyrażało się zbagatelizowaniu twierdzenia świadka S. S. (1), że większość podpisów pod protokołem przesłuchania z dnia 7 kwietnia 2009 roku nie należała do niego, w sytuacji, w której uzyskawszy takie zeznanie świadka sąd winien z urzędu dopuścić dowód z opinii biegłego celem zbadania autentyczności podpisów S. S. (1) widniejących pod tymże protokołem,

5. art. 391 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 148 § 1 i 2 k.p.k., co wyrażało się w odczytaniu wyciągów protokołów z przesłuchania następujących świadków:

- P. K., na rozprawie w dniu 15 marca 2012 roku,
 - G. C., na rozprawie w dniu 28 lutego 2011 roku,
 - P. D. (1), na rozprawie w dniu 6 marca 2012 roku,
 - M. R. (2), na rozprawie w dniu 7 października 2011 roku, w sytuacji, gdy w świetle powołanych przepisów „wyciągi” z protokołu nie stanowią dopuszczalnego prawnie dowodu, w związku z czym, nie mogły zostać odczytane w trybie art. 391 § 2 k.p.k., a następnie stanowić podstawy ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku,
6. art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., co wyrażało się w oddaleniu wniosku dowodowego o zarządzenie przesłuchania świadka M. R. (2) z udziałem biegłego psychologa, w sytuacji, w której z twierdzeń samego świadka wynikało, że istnieją wątpliwości co do stanu psychicznego świadka w związku z jego uzależnieniem od narkotyków, a nadto taką potrzebę w odniesieniu do tego samego świadka stwierdzono w innym równoległym postępowaniu karnym,
 7. art. 170 § 1 punkt 2) k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., co wyrażało się w oddaleniu wniosku dowodowego o dołączenie do akt sprawy protokołu z dnia 2 dnia 1 lutego 2010 roku zawierającego zeznania świadka J. D. złożone w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w. W. pod sygn. akt. XVIII K 117/11, z uwagi na fakt, że zdaniem sądu dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji, gdy dowód ten zmierzał do zweryfikowania wiarygodności zeznań złożonych przez świadka w niniejszej sprawie,
 8. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 173 § 1 k.k., co wyrażało się w zaniechaniu okazania świadka P. D. (2) świadkowi J. D., w sytuacji, gdy świadek J. D. twierdził, że zaraz po strzelaninie był na spotkaniu mającym miejsce pod Prokuraturą na ulicy (...) w W., gdzie świadek M. R. (2) widział także ostrzelany samochód marki J. (...), do którego rzekomego prowadzenia przyszedł się świadek P. D. (2),
 9. art. 170 § 1 punkt 3) k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., co wyrażało się w oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie osób wskazanych przez świadka P. D. (1), a które to osoby uczestniczyły w strzelaninie w mającej miejsce w dniu 18 marca 2009 roku pod cmentarzem przy ulicy (...) w M. K. (1), osoby o pseudonimie (...) i (...), a które to osoby zostały rozpoznane przez świadka P. D. (1) na przedłożonych mu tablicach poglądowych ,
 10. art. 170 § 1 punkt 1) i 2) k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.a., co wyrażało się w oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków A. K. (1), M. K. (2), oraz R. S., a więc domniemych przywódców grupy (...), w sytuacji, gdy wiedza świadka koronnego M. H. o przebiegu strzelaniny w dniu 18 marca 2009 roku pochodziła od tych osób, zatem, w sytuacji, w której dowód ten mógł mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
 11. art. 170 § 1 punkt 5) k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.a., co wyrażało się w oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie M. T. (1) oraz M. T. (2), w sytuacji, gdy z relacji świadków wynikało, jakoby osoby te czynnie uczestniczyły w działalności grupy. tzw.(...), a więc gdy zeznania tych świadków mogły mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przez co zawnioskowany dowód nie mógł zostać uznany, jako dowód zmierzający do przedłużenia postępowania,
 12. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., co wyrażało się w oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu audio wideo na okoliczność zbadania ciągłości zapisu wizji lokalnej z udziałem świadka M. F. (1), w sytuacji w której świadek ten zeznawał, że w trakcie tejże czynności procesowej kilkakrotnie wyłączano kamerę,
 13. art. 394 § 2 k.p.k., co wyrażało się w zaliczeniu bez odczytywania i odtwarzania całości akt niejawnych w niniejszej sprawie, oraz akt SR w Wołominie o sygn. akt II K 427/06 i V W 4/10, w sytuacji, w której norma art. 394 § 2 k.p.k. upoważnia sąd do zaliczenia w poczet materiału dowodowego wyłącznie konkretnych nazwanych poszczególnych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy,
 14. art. 19 ustęp 3 i 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687, tekst jednolity ze zmianami), co wyrażało się w uznaniu legalności a tym samym pełnowartościowości dowodowej kontroli

operacyjnej połączeń telefonicznych, w sytuacji, gdy kontrola ta nie została zarządzona w szczególności w związku ze zdarzeniem zaistniałym w dniu 18 marca 2009 roku, a więc w sytuacji, w której wykorzystanie tych materiałów wymagało uzyskania następczej zgody sądu zezwalającego na prowadzenie kontroli operacyjnej,

15. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 punkt 5) k.p.k., co wyrażało się w oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii z uwagi na fakt, że wniosek ten zdaniem sądu zmierzał wyłącznie do przedłużenia postępowania, w sytuacji, gdy wobec treści zeznań świadka P. K. wniosek ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto zmierzał do weryfikacji wiedzy posiadanej przez tegoż świadka co do strzelaniny mającej miejsce w dniu 18 marca 2009 roku pod cmentarzem przy ulicy (...) w M.,

16. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., co wyrażało się w uznaniu, że doszło do ostrzelania dwóch samochodów z członkami grupy tzw. (...)", w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie można wykluczyć, że strzały były oddawane także z rzeczonych samochodów w stronę grupy tzw. (...), a więc, że-
starzyły padały z obu stron,

17. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, a polegający na uznaniu, że oskarżony W. S. (1) uczestniczył w strzelaninie mającej miejsce w dniu 18 marca 2008 roku pod cmentarzem przy ulicy (...) w M., w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takiego ustalenia,

18. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, a polegający na uznaniu, że oskarżony W. S. (1) był jedną z osób strzelających do samochodów, w której znajdowali się członkowie grupy tzw. (...), w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takiego ustalenia,

19. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, a polegający na uznaniu, że oskarżony W. S. (1) należał do grupy (...) od sierpnia 2008 roku, w sytuacji, w której żaden ze świadków nie był w stanie podać jakichkolwiek informacji o działalności W. S. (1) w ramach rzeczonyj grupy, a więc gdy z relacji świadków nie można wnioskować o niczym więcej aniżeli o towarzyskich kontaktach oskarżonego między innymi z oskarżonym A P., a sam oskarżony W. S. pomiędzy sierpniem 2008 roku a styczniem 2009 roku był tymczasowo aresztowany do innej sprawy przebywając w AŚ B..

Podnosząc powyższe zarzuty apelacja wnosi w pierwszej kolejności o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w części dotyczącej W. S. (1) oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego W. S. (1) poprzez uniewinnienie go od wszystkich zarzuconych mu czynów.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. K. zarzuca wyrokowi: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony R. K. dokonał zarzucanych mu czynów wyczerpujących dyspozycję art. 258 § 2 k.p.k. i art. 159 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. (po modyfikacji zarzutu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.), podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego w połączeniu z istniejącymi istotnymi wątpliwościami, których nie udało się usunąć w trakcie rozprawy, a które zostały poczynione przez Sąd I instancji na niekorzyść oskarżonego R. K., prowadzi do wniosku przeciwnego.

Skarżący wnosi o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów, ewentualnie,

2) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa Praga w Warszawie.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. R. (1) zarzuca wyrokowi:

1. naruszenie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 148 § 1 i 2 k.p.k. poprzez ujawnienie na rozprawie i zaliczenie w poczet materiału dowodowego wyciągów z protokołów przesłuchań świadka M. R. (2), G. C. i P. K.,
2. naruszenie art. 192 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przesłuchania świadków M. R. (2) i M. H. w obecności biegłego psychologa, w sytuacji gdy świadkowie ci zeznali, że zażywał narkotyki,
3. naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 217 § 1 w zw. z art. 219 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia czynności zmierzających do zatrzymania rzeczy, tj. dokumentów świadczących o pobycie świadka S. S. (2) we Włoszech w okresie wskazanym w piśmie obrońcy z dnia 13 czerwca 2011 r.,
4. naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie ustalenia czy zeznania złożone przez świadka S. S. (1) w postępowaniu przygotowawczym rzeczywiście pochodzą od niego, a to wobec zaprzeczenia przez świadka prawdziwości podpisów złożonych na protokołach zeznań,
5. naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań M. T. (1),
6. naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania w oparciu o jakie konkretnie dowody Sąd uznał oskarżonego M. R. (1) za winnego zarzucanych mu czynów, i jedynie ogólne odwołanie się do wszystkich powołanych w sprawie dowodów, wymienionych łącznie na str. 9-25 uzasadnienia, a w konsekwencji uniemożliwienia dokonania kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku,
7. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalenie, że przesłuchanie świadka S. S. (1) w dniu 7 kwietnia 2009 r. odbyło się w warunkach umożliwiających swobodę wypowiedzi, ustalenie, że wykluczona jest możliwość, aby wypowiedź J. D. odnośnie rozmowy z M. R. (1) była wymyślona, oraz ustalenie, że przyznanie się A. Ł. (2) do zabójstwa T. W. (1) należy traktować jedynie jako próbę zaimponowania M. Z.,
8. naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 § 5 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia, czy dowody z zeznań świadków R. B., M. K. (3), M. F. (1) i C. G. nie zostały uzyskane wbrew zakazowi określone w art. 171 § 5 pkt 1 k.p.k.,
9. naruszenie art. 159 k.k. przez błędną jego interpretację, i przyjęcie, że przepis art. 159 k.k. nie pochłania znamion przestępstwa określonego w art. 158 § 1 k.k., a w konsekwencji przypisanie oskarżonemu M. R. (1) popełnienia przestępstw z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k.,
10. błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że oskarżony M. R. (1) podczas zajścia na cmentarzu w M. był zamaskowany, uzbrojony i oddawał strzały w kierunku pokrzywdzonych,
11. rażąco niewspółmierność kary łącznej siedmiu lat pozbawienia wolności, orzeczonej bez uwzględnienia sposobu życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa,

Wskazując wyżej wymienione zarzuty, apelacja wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, względnie - w przypadku nie uwzględnienia wniosków uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji - o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1) zarzuca wyrokowi:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, iż M. S. (1) wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 159 k.k. podczas gdy - nawet gdyby warunkowo i hipotetycznie przyjąć dla potrzeb niniejszego zarzutu, iż stan faktyczny został prawidłowo ustalony - brak jest w zachowaniu M. S. (1) znamienia w postaci „używania” broni palnej, koniecznego dla przypisania mu sprawstwa czynu z art. 159 k.k.

obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść postanowienia,

a mianowicie:

2) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wyrażającą się w:

- czynieniu ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, pod z góry powziętą tezę o winie oskarżonego M. S. (1), a także w sposób dowolny - bez odwołania się do podstawy dowodowej, czego najpełniejszym wyrazem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku, którego treść jest sprzeczna zarówno z częścią dyspozytywną wyroku jak i wewnątrznie i nie odpowiada nakazom płynącym z normy art. 424 § 1 i 2, czyniąc de facto niemożliwym przeprowadzenie merytorycznej kontroli podstaw wniosku Sądu tak co do stanu faktycznego i prawnego sprawy,

- niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych dowodów, akcentującej przy tym - wbrew zasadzie obiektywizmu - dowody niekorzystne dla oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu materiału dowodowego dla niego korzystnego - i to bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy - manifestującej się w szczególności w:

- bezpodstawnym odmówieniu waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. F. (1) złożonym na okoliczność przesłuchiwania go w postępowaniu przygotowawczym w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, podczas gdy zeznania świadka w tym zakresie są logiczne, spójne korespondują z ujawnionym na rozprawie materiałem dowodowym w postaci wyników przeprowadzonej w dniu 09 kwietnia 2009 r. przez dr. J. M. obdukcji lekarskiej, zeznań J. M. przesłuchanego w charakterze świadka oraz zapisu wizji lokalnej miejsc opisanych przez świadka M. F. (1) z dnia 08 kwietnia 2010 r.;

- bezpodstawnym odmówieniu waloru wiarygodności zeznaniom świadka S. S. (1) złożonym na okoliczność przesłuchiwania go w postępowaniu przygotowawczym w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, podczas gdy zeznania świadka w tym zakresie są logiczne, spójne i korespondują z ujawnionym na rozprawie materiałem dowodowym w postaci wyników przeprowadzonej przez dr. W. C. obdukcji lekarskiej oraz zeznań W. C. przesłuchanego w charakterze świadka;

- przydaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom M. F. (1) z postępowania przygotowawczego przy jednoczesnej odmowie uznania jego zeznań złożonych w postępowaniu sądowym za prawdziwe;

- przydaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom S. S. (1) z postępowania przygotowawczego przy jednoczesnej odmowie uznania jego zeznań złożonych w postępowaniu sądowym za prawdziwe;

- przydaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom zarówno M. Z. jak i J. D. na okoliczność posiadania przez tego ostatniego broni, podczas gdy są one w tym zakresie wzajemnie sprzeczne;

- przydaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom zarówno M. Z. jak i M. F. (1) na okoliczność sprawcy oraz okoliczności postrzelenia T. W. (1) podczas gdy są one w tym zakresie wzajemnie sprzeczne;

- przydaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom zarówno J. D. jak i M. B. (1), M. S. (2) oraz A. K. (2) na okoliczność rozmowy J. D. z M. podczas gdy są one w tym zakresie wzajemnie sprzeczne;

- przydaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom M. B. (2) w zakresie w jakim wskazuje on na udział osoby o pseudonimie (...) wg. Sądu M. S. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez A. P., oraz relacjonuje jego częste wizyty w domu M. T. (1) i udział w spotkaniu w barze (...) w sytuacji, gdy świadek ten nie rozpoznał M. S. (1) ani na tablicach poglądowych w postępowaniu przygotowawczym ani bezpośrednio na rozprawie;

3) art. 370 § 1 k.p.k. i art. 171 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez bezpodstawne faktyczne pozbawienie oskarżonych prawa zadawania pytań świadkowi M. B. (2), przesłuchanemu na rozprawie w dniu 28 grudnia 2011 r. pod nieobecność oskarżonych, które to uchybienie doprowadziło do istotnego naruszenia prawa oskarżonego M. S. (1) do obrony i rzetelnego procesu,

4) art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. wyrażającą się w zaniechaniu przeprowadzenia dowodów w postaci:

- dowodów z zeznań, wnioskowanych przez obronę świadków: M. T. (1), M. T. (3) i T. T., z którymi to osobami M. S. (1) miał brać udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez A. P.;

- dowodu z przeszukania mieszkania M. Z., w którym to zgodnie z twierdzeniem świadka pod parapetem miał być schowany nabój z broni, z której strzelano podczas zdarzenia w M. w marcu 2009r.;

- dowodu z opinii biegłego grafologa co do tego, czy podpisy pod protokołami zeznań S. S. (1) z postępowania przygotowawczego są jego autorstwa,

mających służyć weryfikacji materiału dowodowego w kluczowym zakresie, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka M. B. (2), świadka M. R. (2), świadka S. S. (1), świadka M. Z..

5) art. 171 § 7 k.p.k. polegającą na czynieniu ustaleń faktycznych z powołaniem się na zeznania M. F. (2) i S. S. (1), złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, mimo iż depozycje procesowe dotknięte taką wadą nie mogą stanowić dowodu;

6) art. 182 § 3 k.p.k. a contrario poprzez przesłuchanie świadka M. B. (2) na rozprawie w dniu 28 grudnia 2011r. oraz świadka M. F. (1) na rozprawie w dniu 10 stycznia 2011r. bez pouczenia ich o prawie do odmowy składania zeznań, wynikającym z faktu pozostawania pod zarzutem współudziału w popełnieniu przestępstw, objętych postępowaniem a w szczególności przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez A. P.;

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że M. S. (1) należał do zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez A. P. w początkowym okresie istnienia tak więc od 2004 r. i jednocześnie miał do niej przystąpić w 2008r.;

8) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż M. S. (1) przez sam fakt swojej obecności na cmentarzu w M. w dniu 8 marca 2009r. brał udział w pobiciu nieustalonych mężczyzn, będących członkami konkurencyjnej grupy przestępczej tzn. (...) używając broni palnej w postaci pistoletu (...) i pistoletów maszynowych (...) (...) lub (...), podczas gdy brak w materiale dowodowym - nawet gdyby uznać go za prawidłowo oceniony przez Sąd meriti - jakichkolwiek danych, aby oskarżony M. S. (1) obejmował swoim zamiarem ten czyn, dokonywał w ramach tego czynu jakichkolwiek czynności sprawczych i używał przy tym ustalonej, wyżej wskazanej broni palnej, w szczególności gdy jednocześnie Sąd ustalił iż M. S. (1) pozostawał w krzakach w czasie oddania strzałów do nieustalonych mężczyzn, będących członkami konkurencyjnej grupy przestępczej (...) a rodzaj broni i amunicji, będącej w posiadaniu M. S. (1) nie został ustalony(k. 90 uzasadnienia wyroku).

Mając powyższe na względzie, apelacja wnosi o uniewinnienie oskarżonego M. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie o

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. P. zarzuca wyrokowi:

1) mającą wpływ na jego treść - obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a) naruszenie przepisu art. 424 k.p.k., polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione w tym w szczególności, które dowody pozwoliły na ustalenie przyjętego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, gdyż samo tylko łączne (zbiorowe) wymienienie szeregu dowodów bez ich skonkretyzowania i powołania oraz odniesienia co do określonych faktów nie spełnia wymogu wynikającego z art. 424 k.p.k.;

b) naruszenie przepisu art. 2 k.p.k., w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k., 170 § 2 i 5 k.p.k., poprzez zaniechanie realizacji zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej i zaniechanie wyjaśnienia okoliczności, dotyczących zarzucanych oskarżonemu czynów, które to okoliczności nasuwały poważne wątpliwości, a ich wyjaśnienie mogłoby doprowadzić do odmiennej oceny stanu faktycznego sprawy w zakresie popełnienia przez oskarżonego inkryminowanych czynów, a w tym w szczególności niezasadne oddalenie szeregu istotnych dla wyjaśnienia sprawy wniosków dowodowych, w tym wniosku o przesłuchanie w charakterze świadków M. T. (1) oraz M. T. (2) jako osób wskazanych w opisie czynu oskarżonego;

c) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez nie zastosowanie przez Sąd Okręgowy W. P. orzekający meriti zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen w zakresie przyznania wiarygodności zeznaniom świadków: M. F. (1) oraz S. S. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, mimo ich umotywowanej zmiany w czasie postępowania jurysdykcyjnego, a także uznania za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych A. P., W. S. (1), M. R. (1), R. K. oraz błędną ocenę innych dowodów zgromadzonych w sprawie w tym w szczególności zeznań G. D., T. W. (2), M. K. (4), M. H., K. Ł., P. K., M. B. (2), M. T., K. K., a także pominięcie istoty szeregu dowodów, które były korzystne dla oceny wiarygodności zeznań M. F. (1), S. S. (1) z postępowania sądowego, jak i dowodu znajdującego się w aktach sprawy z opinii biegłych lekarzy sądowych W. C. oraz J. M. to jest niedopełnieniu określonego przepisem art. 410 k.p.k. obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całość materiału dowodowego, zgromadzonego w niniejszej sprawie;

d) naruszenie przepisu art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o powołanie biegłego z zakresu nagrań audio-video w sytuacji gdy zapis wizji lokalnej z udziałem świadka M. F. (1) zarówno w zakresie obrazu jak i dźwięku wymagał zasięgnięcia opinii specjalistycznej celem ustalenia ciągłości przebiegu nagrania oraz wykluczenia jakiegokolwiek ingerencji technicznej w całość zapisu co w dalszej kolejności miało kluczowe znaczenie przy ocenie dopuszczalności dowodu z wyjaśnień (następnie zeznań) M. F. (1);

e) naruszenie przepisu 171 § 7 k.p.k., poprzez oparcie zaskarżonego orzeczenia na dowodach, uzyskanych po przeprowadzeniu czynności dowodowych z osobami między innymi M. F. (1) oraz S. S. (1), które- zgodnie z ich depozycjami - uzyskane zostały w części za pomocą przymusu lub groźby bezprawnej;

f) naruszenie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego wbrew naczelnej regule procesu karnego - in dubio pro reo,

g) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k., polegającą na naruszeniu, wyrażonej tym przepisem zasady swobodnej lecz kontrolowanej oceny dowodów oraz zasady domniemania niewinności, poprzez popadnięcie przez Sąd w dowolność w zakresie oceny szeregu okoliczności przemawiających za tym, iż prowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie w tym w szczególności przesłuchania świadków w postępowaniu przygotowawczym zmierzały od początku do wykazania winy oskarżonego w zakresie

inkryminowanych czynów zamiast do wykrycia dowodów jego sprawstwa co skutkowało błędnym oparciem zaskarżonego wyroku na tak pozyskanych zeznaniach świadków;

h) naruszenie przepisu art. 390 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż w odniesieniu do świadka M. B. (2) można było przyjąć iż obecność oskarżonych w trakcie jego przesłuchania mogła oddziaływać na swobodę wypowiedzi świadka co skutkowało usunięciem oskarżonych z sali rozpraw w trakcie tej czynności, co w dalszej kolejności znacznie naruszyło prawo do obrony oskarżonego A. P., pozbawiając go równocześnie możliwości weryfikacji zeznań świadka poprzez zadawanie mu pytań;

i) naruszenie przepisu art. 370 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez uniemożliwienie stronom zadawania pytań świadkom po zakończeniu pierwszej fazy przesłuchania tj. ich swobodnej wypowiedzi, co w znacznym stopniu pozbawiło oskarżonego i obronę możliwości weryfikacji spontanicznych zeznań świadków co doprowadziło do rażącego naruszenia prawa do obrony wynikającego z art. 6 k.p.k.,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony A. P. dopuścił się zarzucanych mu przestępstw, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.

alternatywnie zaś - na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. - zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąca, niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. P. za czyny przypisane oskarżonemu w pkt XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI oraz XVII wyroku, polegającą na wymierzeniu kary rażąco wygórowanej w odniesieniu do kary sprawiedliwej.

Podnosząc powyższe zarzuty apelacji wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów.

Apelacja prokuratora zaskarża wyrok na niekorzyść oskarżonego W. S. (1), w części, w zakresie rozstrzygnięcia w punkcie II wyroku dotyczącym orzeczenia o winie, oraz na niekorzyść oskarżonego R. K., w części, w zakresie rozstrzygnięcia w punkcie IV wyroku dotyczącym orzeczenia o winie.

Apelacja zarzuca wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia polegający na błędnym, bo dowolnym przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci przede wszystkim zeznań świadka P. D. (2), zeznań świadka W. W., zeznań świadka M. R. (2), zeznań świadka W. B., zeznań świadka R. J., wyjaśnień i zeznań M. F. (1) i innych w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowy w postaci między innymi protokołów oględzin miejsca zdarzenia w okolicach cmentarza w M. nie daje podstaw do przypisania oskarżonym W. S. (1) i R. K. sprawstwa i winy czynu opisanego w pkt. II i IV aktu oskarżenia, kwalifikowanego jako usiłowanie zabójstwa, co skutkowało błędnym uznaniem wymienionych winnymi czynu kwalifikowanego z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy czym w przypadku W. S. w warunkach powrotu do przestępstwa, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena całokształtu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania prowadzi do wniosku przeciwnego.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wnosi o: uchylenie orzeczenia w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych zasługują na uwzględnienie, bowiem ich zarzuty są częściowo zasadne, a w konsekwencji wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku należy podzielić.

Ze względu na łączność podmiotowo-przedmiotową zarzutów postawionych oskarżonym w akcie oskarżenia, jak też zbieżność znacznej części zarzutów i argumentów apelacji celowym jest ich łączne omówienie.

Odnosnie apelacji obrońców w zakresie **czynu II** zarzucanego oskarżonemu **W. S. (1)**, czynu **IV** zarzucanego oskarżonemu **R. K.**, czynu **VI** zarzucanego oskarżonemu **M. R. (1)**, czynu **VIII, IX, X** zarzucanego oskarżonemu **M. S. (1)**.

Sąd Apelacyjny podzielił niektóre z zarzutów apelacji obrońców w/w oskarżonych naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim należy zgodzić się ze stanowiskiem skarżących, iż dowodem o fundamentalnym znaczeniu dla konstrukcji aktu oskarżenia, a także dla ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy, wobec oskarżonych W. S. (1), R. K., M. R. (1) i M. S. (1) są zeznania świadka M. F. (1). Wprawdzie nie wynika to z uzasadnienia zaskarżonego, które prezentuje ogólne oceny zeznań każdego ze świadków, w tym w wybranej przez siebie kolejności zeznań M. F. (1), to jednak powyższy fakt, w świetle przedstawionych przez prokuratora dowodów, jak też dowodów dodatkowo zgromadzonych przez Sąd I instancji, musi być uznany za bezsporny. Pomijając więc mankamenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku (nawet brak ustaleń, aby M. F. (1) był na miejscu zdarzenia) należy stwierdzić, iż ustalenia odnoszące się do zdarzenia w okolicach cmentarza w M. zostały dokonane z rażącym naruszeniem podstawowych zasad procesowych. Dotyczy to głównie sposobu procedowania w zakresie zeznań M. F. (1) złożonych na rozprawie.

Apelacje zarzucają Sądowi I instancji w tym zakresie głównie obrazę art. 171 § 7 kpk, jednak merytoryczne rozpoznanie tego zarzutu jest obecnie przedwczesne, bowiem Sąd Okręgowy procedował w tej części właśnie z naruszeniem zasad procesowych, uchylając się de facto od rozważenia i oceny okoliczności podnoszonych przez świadka M. F. (1), a dotyczących wpływania na jego zeznania za pomocą przymusu.

Przypomnieć należy, iż naczelną zasadą postępowania dowodowego jest reguła, w myśl której podstawą ocen sądu może być tylko taki materiał dowodowy, który został zgromadzony i wprowadzony do procesu w sposób zgodny z zasadami procedury karnej – z zasadami postępowania dowodowego. Jedną zaś z zasad tego postępowania jest zakaz (art. 171 § 7 kpk) opierania się na dowodach uzyskanych w warunkach sprzecznych z treścią art. 171 § 1 i 4 kpk, czy uzyskanych w sposób określony § 5 tegoż przepisu jako niedopuszczalny. Z drugiej strony nie można pominąć tego, że świadkowie, czy podejrzani starają się niejednokrotnie na rozprawie odwołać swoje „niewygodne” dla oskarżonych relacje z postępowania przygotowawczego stawiając zarzut, iż zostały one złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi w wyniku niewłaściwej postawy przesłuchującego. Dlatego też problematyka swobody wypowiedzi osoby przesłuchiwanej wymaga wszechstronnej, wnikliwej, wręcz drobiazgowej, analizy i musi ona poprzedzać ocenę prawdziwości tej relacji. Sąd Najwyższy, jak też sądy powszechne, wielokrotnie w swoich ogólnie dostępnych orzeczeniach podkreślały, iż przed przystąpieniem do oceny wiarygodności takiego dowodu należy rozstrzygnąć kwestię jego dopuszczalności. Gdyby bowiem okazało się, że zeznania (wyjaśnienia) wymuszono, zbędna byłaby ocena ich wiarygodności, ponieważ dowód taki podlegałby prawnej dyskwalifikacji, a w konsekwencji ustalenie czy wypowiedź była prawdziwa byłoby bez znaczenia. Te oczywiste fakty uszły uwagi Sądu Okręgowego, skoncentrował się na ocenie wiarygodności zeznań M. F. (1), bagatelizując kwestię związaną ze swobodą jego wypowiedzi, która miała być zaburzona przez stosowanie wobec niego przymusu przez policjantów. Nie zauważył tenże Sąd, że obdarzenie zeznań walorem wiarygodności nie prowadzi automatycznie do wniosku, że zeznania nie mogły być uzyskane za pomocą przymusu, czy groźby, bowiem problem nie leży w prawdziwości zeznań (wyjaśnień), ale w sposobie ich uzyskania. Taka kolejność ocen – najpierw ocena prawdziwości wyjaśnień, a potem wnioskowanie o warunkach ich złożenia - powoduje, że problem swobody wypowiedzi pozostał poza oceną Sądu Okręgowego, a przecież depozycje złożone w warunkach wyłączających ich swobodę nie mogą stanowić dowodu nawet wówczas, gdy ich prawdziwość jest bezsporna (vide np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8.12.2004 r. sygn. V KK 227/04, z dnia 9 stycznia 2003 r. sygn. III KKN 315/01).

Sąd Okręgowy nie kwestionuje, że M. F. (1) zgłosił się w dniu 9 kwietnia 2009 r., tj. po zwolnieniu z zatrzymania, do lekarza, który stwierdził u niego obrażenia opisane w zaświadczeniu lekarskim (k 3022 t 16). Uznaje jedynie, że „sugestię jakoby funkcjonariusze Policji używali przemocy fizycznej wobec świadka (wówczas podejrzanego) między kolejnymi przesłuchaniami i w ten sposób wywarli presję w celu złożenia wyjaśnień niezgodnych z prawdą, należy bowiem odrzucić” (str. 41 uzas.), a „wyniki obdukcji w żadnym razie nie przesądzają jednak o genezie

stwierdzonych obrażeń” (str. 42 uzas.). Tego rodzaju stwierdzenia Sądu nie tylko w żadnej mierze nie poddają się kontroli odwoławczej, są niezrozumiałe i niczego nie wyjaśniają, ale uzasadniają pogląd o arbitralności wniosków i uchyleniu się od oceny istoty problemu w aspekcie art. 171 § 7 kpk.

Twierdzenie Sądu Okręgowego, że wyniki obdukcji nie przesadzają „o genezie obrażeń” jest oczywiste, ale nie zauważono, że ta „geneza”, czyli okoliczności powstania u M. F. (3) obrażeń, jest elementarnym warunkiem podlegającym ustaleniu celem wyjaśnienia, czy wpływno na jego wypowiedzi za pomocą przymusu. Niewątpliwie nawet doznanie obrażeń w czasie zatrzymania nie musi świadczyć w sposób automatyczny, że wpływno na wypowiedzi świadka (podejrzanego) za pomocą przymusu, ale te okoliczności muszą być jednoznacznie wyjaśnione, bowiem tylko wówczas można stwierdzić, czy zachodzą przesłanki z art. 171 § 7 kpk, czy też jest ich brak.

Zasadny jest również zarzut apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1) dotyczący obrazy przez Sąd Okręgowy przepisu art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zakresie złożonego wniosku dowodowego, który zmierzał do wyjaśnienia, czy w toku śledztwa stosowano wobec M. F. (1) niedozwolone środki przymusu i czy zatem w stosunku do jego wyjaśnień złożonych wówczas w charakterze podejrzanego, może mieć zastosowanie przepis art. 171 § 5 pkt 1 i § 7 kpk. Chodzi o dowód z zeznań funkcjonariuszy policji i prokuratora wykonujących czynności procesowe z M. F. (1). Do niezaakceptowania jest stanowisko Sądu Okręgowego, iż zgłoszone dowody w tym zakresie jedynie zmierzają do przedłużenia postępowania.

Zgodzić się też trzeba z krytyką zawartą w apelacjach a odnoszącą się do pominięcia przez Sąd Okręgowy treści protokołu zatrzymania M. F. (1) z dnia 7 kwietnia 2009 r., z którego wynika, że sporządzający protokół nie stwierdził u niego widocznych obrażeń ciała (k 319).

Nie można również uznać za nieistotne twierdzenia oskarżonych wyrażone w pismach przesłanych do Sądu Apelacyjnego jako „apelacje”, iż Sąd Okręgowy pozostawił poza swoimi rozważaniami kwestie związane z nagraniem przebiegu eksperymentu procesowego z dnia 8 kwietnia 2009 r. z udziałem M. F. (1). Bezspornym bowiem jest, że nagranie z tego eksperymentu przedstawione przez prokuratora wraz z aktem oskarżenia w sposób ewidentny różni się od nagrania uzyskanego przez Sąd I instancji w toku postępowania dowodowego na skutek konsekwentnych żądań oskarżonych. Przekonuje o tym załączone do akt przez prokuratora nagranie (k 399) i drugie nagranie uzyskane przez Sąd I instancji i odtworzone w toku przewodu sądowego (k 6524-25 t.33). Tylko to ostatnie nagranie uwidacznia obrażenia twarzy u M. F. (1). Pominięcie tych dowodów oraz protokołu zatrzymania M. F. (1) i wyjaśnienia wynikających z nich okoliczności świadczy w sposób ewidentny o obrazie przez Sąd Okręgowy art. 410 kpk.

Odnośnie nagrania eksperymentu z udziałem M. F. (1) apelacje stawiają także zarzut nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność ciągłości nagrania. Obecnie wątpliwym wydaje się taka potrzeba, skoro sam M. F. (1) stwierdzając, że w czasie eksperymentu kamera była wyłączana jednocześnie podał, że wtedy „nie było nic mówione” (k 3095-3098 t.16). Brak nagrania dotyczył momentu przechodzenia przez mur cmentarny uczestników eksperymentu, co też stwierdził Sąd I instancji po odtworzeniu oryginału nagrania, z którego wynika informacja, że taka czynność będzie w danym momencie wykonywania (k 6524-25 t. 33).

Powyzsze okoliczności przekonują, że Sąd Okręgowy w omawianym zakresie nie wykonał podstawowych obowiązków procesowych, a tym samym nie można uznać, aby ustalenia faktyczne w zakresie omawianego czynu przypisanego oskarżonym zostały dokonane w sposób wymagany ustawą karną-procesową.

Zeznania świadka M. F. (1) złożone na rozprawie, zaświadczenie lekarskie wskazujące na istnienie u niego obrażeń, stwierdzone przez Sąd Okręgowy obrażenia twarzy tego świadka widoczne na uzyskanym przez Sąd w toku przewodu sądowego nagraniu eksperymentu, pominięte zupełnie przez Sąd I instancji informacje o sposobie zatrzymania M. F. (k 311) i ww. protokół zatrzymania M. F. (1) – to dowody, które obligowały do wszechstronnego i wnikliwego ich rozważania w aspekcie art. 171 kpk.

Przypomnieć trzeba, że swoboda wypowiedzi w rozumieniu art. 171 § 7 kpk oznacza, poza brakiem świadomości, brak przymusu w sferze woli człowieka. Jest to możliwość decydowania przez przesłuchiwanego, zgodnie z własną wolą, o

treści składanej przez niego wypowiedzi, w sytuacji, gdy żaden czynnik zewnętrzny nie krępuje go w formułowaniu tych wypowiedzi. O niemożności swobodnej wypowiedzi mogą świadczyć tylko takie warunki, które znacząco oddziałują na wolę przesłuchiwanego w których osoba przesłuchiwana ma zupełnie lub w tak znacznym stopniu sparaliżowaną wolę, że nie może powiedzieć tego, co by chciała, w związku z przedmiotem dokonywanej czynności procesowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2010 r. III KK 302/09 LEX nr 583858).

Tego rodzaju ustalenie w realiach przedmiotowej sprawy należą do istoty rozstrzygnięcia i to w pierwszej kolejności. W tym celu Sąd Okręgowy winien dokonać dogłębnej analizy ww. dowodów, rozszerzyć ją o dowody z zeznań osób wykonujących czynności procesowe z udziałem M. F. (1), uwzględnić jego wypowiedzi z rozprawy co do okoliczności powstania obrażeń w korelacji ze stwierdzonymi obrażeniami, fakt poinformowania prokuratora o powstaniu obrażeń w aspekcie przymusu w sferze jego woli, a także uwzględnić jego zachowanie w czasie eksperymentu i zeznania na tę okoliczność, jego zachowanie na dalszym etapie postępowania, pamiętając, że eliminacja dowodu na podstawie przesłanki określonej w art. 171 § 7 kpk może być dokonana jedynie, jeżeli fakt ten został ustalony i dowiedziony w odniesieniu do konkretnego przesłuchania. Ponieważ kwestionowane przesłuchanie M. F. (1) to przesłuchanie w charakterze podejrzanego należałoby rozważyć, czy nie zachodzi potrzeba dopuszczenia konkretnych dowodów z akt postępowania przeciwko niemu, celem zapoznania się z dokumentami i wyjaśnieniami na omawianą okoliczność. Należy też zwrócić uwagę na wskazywane przez oskarżonych W. S. (1), M. R. (1) w ich osobistych apelacjach kwestie dotyczące istnienia nagrania z zatrzymania M. F. (1), niewykluczone, że udostępnienie nagrania (oryginału) mogłoby mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Zaprezentowane wyżej uchybienia Sądu Okręgowego muszą skutkować uchYLENIEM w powyższym zakresie wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Dodatkowo stwierdzić trzeba, że nie są to jedyne proceduralne uchybienia Sądu Okręgowego, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Zasadny jest zarzut apelacji obrońców oskarżonych W. S. (1) i M. R. (1) obrazony przez Sąd I instancji art. 391 § 1 kpk w zw. z art. 148 § 1 i 2 kpk polegający na ujawnieniu na rozprawie przez Sąd I instancji wyciągów z protokołów zeznań świadków: P. D. (1), M. R. (2) i P. K. w zakresie omawianego czynu, a dowody z zeznań tych świadków stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. To, że doszło do ujawnienia w trybie art. 391 § 1 kpk „wyciągów z protokołów” zeznań ww. osób wynika z akt sprawy. W toku przesłuchania P. D. (1) (k 6078) ujawniono wyciągi z protokołów z k 4264-72, P. K. (...) ujawniono wyciągi z protokołów znajdujące się na k 4044-4078, na k 4115-22, M. R. (2) (k 5180) ujawniono wyciągi z protokołów k 1874 -1884. W tym ostatnim zakresie nie zauważył Sąd Okręgowy, iż w aktach sprawy znajduje się uwierzytelniony odpis protokołu, z którego sporządzono ujawniony wyciąg, jak też inne protokoły z innych, nie mniej istotnych przesłuchań, które nie zostały ujawnione w odpowiednim zakresie (k 5004 – 5114 t. 26). Nie można nie zauważyć, porównując wyciąg z protokołu ujawniony w toku przewodu sądowego z k 1883-84 z uwierzytelnioną kserokopią tego protokołu (k 5062) jakie okoliczności i jakiej rangi zostały pominięte w sporządzonym wyciągu.

Podnieść należy, że przepis art. 391 § 1 kpk uprawnia sąd do odczytania w określonej sytuacji protokołów uprzednio złożonych przez świadka zeznań. Uszło jednak uwagi Sądu Okręgowego, iż przepis ten odnosi się tylko do dokumentów w postaci „protokołu” w rozumieniu przepisów rozdziału 16 kpk, a za takie mogą być tylko uznane protokoły oryginalne, bowiem tylko one odzwierciedlają rzeczywiste wypowiedzi przesłuchiwanego. Na równi z protokołami oryginalnymi można traktować ich odpisy, kserokopie, pod warunkiem, że ich treść stanowi wierną kopię oryginału, co musi być urzędowo stwierdzono (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.11.1973r. OSNKW 1974/3/53). W orzecznictwie, tak i w doktrynie prezentowany jest jednoznaczny pogląd, iż niedopuszczalne jest korzystanie w trybie art. 391 kpk z "wyciągów", odpisów "skróconych" albo w podobny sposób przetworzonych protokołów, które tym samym nie są protokołami w rozumieniu rozdziału 16 kpk.

Nie można też nie zauważyć sposobu przesłuchania przez Sąd Okręgowy świadka R. T. (k 3754 t.19). Sąd po uzyskaniu od świadka zaledwie dwuzdaniowej wypowiedzi, w tym, że nie wie o co chodzi w sprawie i że nic mu nie wiadomo o napadach na TIR-y, zastosował art. 391 § 1 kpk z uzasadnieniem, że „świadek nie pamięta szczegółów”. Nie podjęto nawet próby uzyskania od świadka spontanicznej wypowiedzi dotyczącej zarzutów stawianym oskarżonym,

nie wskazano jaka sprawa jest przedmiotem rozpoznania, nie zadano pytań, nie umożliwiono też zadawania pytań stronom, celem udzielenia pomocy świadkowi w odtwarzaniu okoliczności, które należą do istoty sprawy, a co do których świadek nie wypowiedział się aby nie pamiętał. Odczytanie w takiej sytuacji protokołów zeznań świadka nie znajduje uzasadnienia w świetle unormowania art. 391 i stanowi rażąco obrazę zasady bezpośredniości. (vide OSNKW 1974, nr 6, poz. 118, OSNPG 1984, nr 8-9, poz. 82, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 58, SN III KK 261/02, LEX nr 75374).

Nie można odmówić słuszności kolejnemu zarzutowi apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1) obraży przez Sąd Okręgowy przepisu art. 170 § 1 pkt 3 kpk poprzez oddalenie dowodu z zeznań osób będących uczestnikami przedmiotowego zdarzenia, co wynikało z zeznań przesłuchanego P. D. (3). Chodzi o D. K., oraz osoby określane jako (...) i (...), a zidentyfikowane w toku postępowania przygotowawczego podczas okazania. Powody oddalenia tego wniosku jawią się jako niezrozumiałe (k 6121), bowiem z zeznań P. D. (3) wyraziście wynikała rola zgłoszonych osób, nawet przy niezbyt fortunnie sformułowanym wniosku dowodowym. Skoro mieli to być uczestnicy zdarzenia przeciwnej niż oskarżenia strony, tym samym co do zasady nie można uznać, aby ich zeznania nie dotyczyły istoty sprawy i aby nie mogły mieć wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Skoro Sąd Okręgowy uznał, że dla rozstrzygnięcia znaczenie mają zeznania świadka M. H., który był świadkiem ze słyszenia, to nie można odmówić racji skarżącym, że przesłuchanie osób, od których pozyskał informacje może mieć znaczenie, a w związku z tym oddalenie wniosków dowodowych w tym zakresie narusza przepis art. 170 § 1 pkt 1 i 2 kpk.

Warto przypomnieć, że niedopuszczenie dowodu powinno mieć miejsce tylko w wypadkach zupełnie niewątpliwych, gdy jest oczywiste, że okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma i nie może mieć żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia, a wniosek złożono w zamiarze przedłużenia procesu, przy czym chodzić może jedynie o przedłużenie zbędne z punktu widzenia celów postępowania. Tego Sąd Okręgowy nie wykazał, a zajętemu stanowisku przeczy w sposób oczywisty teza dowodowa. Nie budzi wątpliwości, że przeprowadzenie kolejnego dowodu przedłuża proces jednak zasada szybkości postępowania nie może być realizowana z uszczerbkiem dla prawidłowych ustaleń faktycznych. A tak stało się w niniejszej sprawie, bowiem w/w wnioski dowodowe nie mogą być uznane za niemające znaczenia dla ustalenia prawdy materialnej.

Jeżeli chodzi o zarzut apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1) odnoszący się do niezasadnego oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii fonoskopijnej w zakresie zabezpieczonej w toku kontroli operacyjnej treści rozmowy telefonicznej w odniesieniu do przedmiotowego zdarzenia, to obecnie niemożliwe jest ustosunkowanie się do tego zarzutu. W tym zakresie kwestią pierwszoplanową jest, jak słusznie podnosi tenże skarżący, dokonanie ustaleń w zakresie legalności prowadzonej kontroli operacyjnej, przy czym zdaniem autora apelacji doszło do naruszenia art. 19 ust. 3 i 15 c ustawy o policji w obecnym jej brzmieniu, jak też w świetle dotychczasowego orzecznictwa w brzmieniu obowiązującym do dnia 11 czerwca 2011 r. I w tej części stanowisko Sądu Okręgowego nie poddaje się kontroli odwoławczej. Po pierwsze Sąd ten jedynie arbitralnie stwierdził, że zarządzona kontrola operacyjna była legalna, a po drugie z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, czy i w jakim zakresie oraz w stosunku do którego z oskarżonych materiały z tej kontroli stanowiły podstawę ustaleń faktycznych mających znaczenia dla rozstrzygnięcia odnośnie omawianego czynu.

Jeżeli chodzi o zarzuty apelacji dotyczące oddalenia wniosku dowodowego w zakresie przesłuchania świadka M. R. (2), a także świadka M. H., z udziałem biegłego psychologa, to obecnie należy uznać je za pozbawione słuszności. Ani Sąd I instancji, ani apelacje nie wykazały, aby wobec tych świadków zachodziły przesłanki z art. 192 § 2 kpk. To, że świadek zażywał narkotyki nie uprawnia do automatycznego stwierdzenia, że konieczne jest przesłuchanie jego z udziałem biegłego psychologa, bowiem dla oceny wiarygodności świadka ta okoliczność nie należy do istoty oceny.

Odnośnie naboju zabezpieczonego w mieszkaniu M. Z. to uszło uwagi obrońców oskarżonych M. R. (1) i M. S. (1), że w aktach sprawy znajduje się w tym zakresie opinia biegłego (k 7087 t. 36).

Ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów apelacji, w tym również podnoszonych osobiście przez oskarżonych, jak też zarzutu apelacji prokuratora jest przedwczesne, wobec stwierdzenia uchybień procesowych, których dopuścił się Sąd Okręgowy, a które skutkują uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Na

marginesie można jedynie podnieść, iż Sąd I instancji winien zauważyć argumenty przedstawiane w apelacjach stron, dotyczące zarówno oceny dowodów, jak i oceny prawnej czynu zarzucanego oskarżonym.

Odnośnie apelacji obrońców oskarżonych w zakresie **czynu I** zarzucanego oskarżonemu **W. S. (1)**, czynu **III** zarzucanego oskarżonemu **R. K.**, czynu **V** zarzucanego oskarżonemu **M. R. (1)**, czynu **VII** zarzucanego oskarżonemu **M. S. (1)** oraz w zakresie czynów **XI – XIII i XVII** zarzucanego oskarżonemu **A. P.**.

Przede wszystkim należy podnieść, że skoro Sąd Okręgowy uznał, że zeznania M. F. (1) stanowią podstawę ustaleń faktycznych odnośnie czynu z art. 258 § 2 kk zarzucanego oskarżonym W. S. (1) i R. K. oraz odnośnie w/w zarzutów postawionych oskarżonemu A. P. to nie może być wątpliwości, iż powyższe rozważania dotyczące dowodu z zeznań M. F. (1) należy odnieść również do jego zeznań w tej części. Ten sam wniosek dotyczy zeznań M. R. (2), P. K. i P. D. (1), odnośnie których w trybie art. 391 § 1 kpk zostały ujawnione wskazane wyżej wyciągi z protokołów ich zeznań. Dotyczy to głównie czynów zarzucanych oskarżonemu A. P., chociaż lektura dalszej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, gdzie Sąd dokonuje oceny zeznań znacznej części świadków, może prowadzić do wniosku, że odnoszą się one i do pozostałych oskarżonych. Zdaniem tegoż Sądu świadek P. D. (1) zeznał wiarygodnie o rywalizacji grup przestępczych, w tym przypisanej oskarżonym, a świadek P. K. podał skład tejże zorganizowanej grupy przestępczej „(...)”. Niecelowym jest powtarzanie uzasadnienia wskazanych uchybień i wystarczającym jest odesłanie do wyżej zaprezentowanych rozważań jako zachowujących pełną adekwatność w omawianym zakresie.

Znaczną część tych rozważań dotyczących dowodu z zeznań M. F. (1) należy odnieść również do zarzutów apelacji w zakresie dowodu z zeznań świadka S. S. (1).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż zeznania S. S. (1) stanowiły podstawę ustaleń Sądu I instancji w zakresie omawianego czynu przypisanego oskarżonemu W. S. (1), M. R. (1) oraz A. P. w zakresie kierowania zorganizowaną grupą przestępczą.

Świadek ten, podobnie jak M. F. (1), będąc przesłuchiwany na rozprawie odwołał swoje zeznania ze śledztwa z dnia 7 kwietnia 2009 r. jako uzyskane w wyniku stosowania przemocy przez policjantów. Na dowód tego złożył obdukcję lekarsko-sądową z dnia 8 kwietnia 2009 r. (k 3774), która jak uznał Sąd Okręgowy obrazuje uszkodzenia ciała jakich świadek doznał w dniu 7 kwietnia 2009 r. W związku z tym rolą Sądu Okręgowego było ustalenie okoliczności powstania obrażeń ciała u S. S. (1) i to w sposób jednoznaczny w aspekcie przesłanek z art. 171 § 7 kpk. Kwestia swobody wypowiedzi przez tego świadka winna być analizowana przez pryzmat istotnych dowodów, w tym zgromadzonych w sprawie, a nie jedynie z uwzględnieniem „zasad doświadczenia życiowego” pozwalających na uznanie przyjętych przez Sąd Okręgowy okoliczności doznania obrażeń przez świadka „za prawdopodobne” (str. 47 uzas.). Obecnie przyjętemu przez ten Sąd stanowisku zdaje się przeczyć, jak podnoszą skarżący, treść protokołu zatrzymania S. S. (1) (k 382), co Sąd zupełnie pominął, ale z drugiej strony również nie wykazał zainteresowania procesowego rzeczywistą treścią obdukcji lekarskiej, na którą powołują się również skarżący, a w której zawarto również zapis o okolicznościach powstania obrażeń. Nie może budzić wątpliwości, iż przepis art. 199 kpk nie odnosi się do tego rodzaju sytuacji, w związku z tym należało podjąć działania procesowe celem wyjaśnienia w/w okoliczności wynikających z obdukcji, a także z protokołu zatrzymania świadka i okoliczności wykonywania tej czynności. Sąd I instancji uchylił się od wykonania tego obowiązku procesowego, dlatego nie można uznać, aby ustalenia w tym zakresie zostały dokonane z uwzględnieniem art. 410 kpk, a tym samym aby możliwe było ustosunkowanie się do zarzutów apelacji w tej części. W tej sytuacji przedwczesnym jest podjęcie rozważań odnośnie kwestionowania przez skarżących podpisów świadka S. S. złożonych na kolejnych kartach protokołu jego przesłuchania. Jedynie na marginesie można zauważyć w kontekście wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. badania pisma ręcznego, iż te kwestionowane podpisy świadka są parafkami o ubogiej formie graficznej.

Sąd Apelacyjny uznał za zasadne zarzuty apelacji obrońców w/w oskarżonych obraży przez Sąd I instancji art. 170 § 1 pkt 5 kpk odnoszące się do oddalenia wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków M. T. (1) i M. T. (2).

Należy przypomnieć, że w judykaturze i w doktrynie ugruntowany jest pogląd, że przepis art. 170 § 1 pkt 5 kpk stanowić może podstawę oddalenia wniosku, co do którego nie zachodzą wcześniej wskazane powody do odmowy jego uwzględnienia, ale jednocześnie z sytuacji w jakiej jest on składany można w oczywisty sposób wnioskować, że złożono go jedynie w zamiarze przedłużenia procesu, przy czym chodzić może jedynie o przedłużenie zbędne z punktu widzenia celów postępowania. Postanowienie o oddaleniu wniosku dowodowego wymaga uzasadnienia sporządzanego wraz z samym postanowieniem. Oddalając zatem wniosek dowodowy, sąd nie może ograniczyć się do powtórzenia treści ustawy, jak to uczyniono w przedmiotowym postanowieniu, ale należy wskazać, z czego wynika taki cel wniosku, który jawić ma się jako oczywisty dla organu procesowego. Wskazać więc trzeba także z czego wynika owa oczywistość. (vide Tomasz Grzegorzczak; Lech Paprzycki – Komentarze do art. 170 Kodeksu postępowania karnego i cytowane tam orzeczenia SN).

W przedmiotowej sprawie zasadność stanowiska, mimo wskazania powyższych okoliczności odnośnie uzasadnienia postanowienia, już prima facie budzić musi wątpliwości, jeśli zauważy się, że wnioski dowodowe zostały przez Sąd Okręgowy oddalone (k 6465-66) ponad 5 miesięcy wcześniej niż zamknięcie przewodu sądowego, a wnioskodawcy zostali wskazani w zarzutach stawianych oskarżonemu w akcie oskarżenia. Przede wszystkim jednak całokształt ujawnionych dotychczas okoliczności uzasadnia pogląd, że wnioski zmierzały do wyjaśnienia istotnych okoliczności czynów zarzucanych oskarżonemu dotyczących zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto czynów zarzucanych oskarżonemu A. S. z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 204 § 2 kk. Z zeznań innych świadków przesłuchanych przez Sąd I instancji wynikało, iż to M. T. (1) i M. T. (2) byli osobami działającymi w zorganizowanej grupie przestępczej tzw. (...) i zbierającymi z polecenia oskarżonego A. S. pieniądze od kobiet trudniących się nierządem. Oboje, jak wynika z ustaleń Sądu Apelacyjnego, zostali oskarżeni o czyny z art. 258 § 2 kk i art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. Krytycznie więc należy ocenić oddalenie przez Sąd Okręgowy w/w wniosków dowodowych, a uchybienia te niewątpliwie mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Jeżeli chodzi o zarzut apelacji obrońców oskarżonych M. S. (1) i A. P. w zakresie sposobu przesłuchania świadka M. B. (2) to należy zwrócić uwagę, że przepis art. 390 § 2 kpk dopuszcza w wyjątkowych wypadkach zarządzenie opuszczenia sali sądowej przez oskarżonych na czas przesłuchania świadka. Apelacje nie wykazały, aby w tym zakresie Sąd I instancji dopuścił się obrazy tegoż przepisu.

Nie można też uznać, aby doszło do naruszenia prawa oskarżonych do obrony. Sąd Okręgowy po przesłuchaniu świadka M. B. (2) wywiązał się z obowiązku określonego w art. 375 § 2 kpk, a oskarżeni złożyli w tej części swoje wyjaśnienia (k 5522 – 5524, 5527 – 28). Podnieść trzeba, że przy przesłuchaniu świadka obecni byli obrońcy wszystkich oskarżonych, mieli możliwość zadawania świadkowi pytań. Ani obrońcy, ani oskarżeni nawet nie zasygnalizowali konieczności zadania pytań przez oskarżonych. To, że Sąd zwolnił świadka po przesłuchaniu nie miało żadnego wpływu na ewentualne wnioski w tym zakresie i gdyby zostały złożone Sąd musiałby je rozpoznać. Oskarżeni nie zostali pozbawieni przez sąd możliwości zadania pytań świadkowi, mieli nieskrępowaną możliwość ich postawienia i tylko od ich aktywności procesowej to zależało. Skoro po złożeniu dość obszernych wyjaśnień nie zgłosili takiej potrzeby, nie zgłosili także obrońcy, to obecnie stawianie w tym zakresie zarzutu Sądowi Okręgowemu jawi się jedynie jako gołosłowne stanowisko przyjęte na potrzeby złożonych apelacji.

Jeżeli chodzi o zarzut apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) obrazy przez Sąd Okręgowy art. 182 § 3 kpk polegającej na nieuprzedzeniu świadków M. F. (1) i M. B. (2) o treści tegoż przepisu, to uszło uwagi skarżącego, iż świadek M. F. (1) został uprzedzony o treści przepisu art. 183 § 3 kpk i art. 182 § 3 kpk (k 3025 t.16), tak jak i M. B. (2) (k 5510 t 28).

Reasumując – powyższe rozważania jednoznacznie wskazują, że Sąd Okręgowy dopuścił się szeregu uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku w omawianej części, co w konsekwencji prowadzi do uchylenia zaskarżonego również w powyższym zakresie i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Tym samym rozpoznanie pozostałych zarzutów apelacji obrońców oskarżonych stało się bezprzedmiotowe, bowiem nie można uznać, aby ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku zostały dokonane zgodnie z

obowiązującymi przepisami. W takiej sytuacji badanie prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ustaleń faktycznych i zasadności wyroku w zakresie winy oskarżony jest wyraźnie przedwczesne.

Niemniej jednak nie można nie zauważyć, że rację mają ci skarżący, którzy wskazują na niemożliwość ustalenia z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jakie dowody i dlaczego zadecydowały o konkretnych ustaleniach faktycznych w zakresie czynów z art. 258 § 2 kk przypisanych oskarżonym. Jeżeli chodzi o oskarżonego M. S. (1) to poza stwierdzeniem na stronie pierwszej uzasadnienia, „ że w początkowym okresie w skład grupy przestępczej wchodził między innymi M. S. (1) ps. (...) i na stronie następnej, że „dołączył do grupy (...)” w sierpniu 2008 r. Sąd Okręgowy nie przedstawił dowodów i okoliczności, które zdecydowały o ustaleniach i nie wyjaśnił w nich ewidentnych rozbieżności. Odnośnie oskarżonego M. R. (1) Sąd ten wskazał, że o jego „udziale w grupie przestępczej” przekonują, obok omówionych wyżej zeznań S. S. (1), zeznania B. L. (str. 30), by dalej (str. 34) stwierdzić, że zeznania tego świadka „miały drugorzędne znaczenie dla ustaleń Sądu”. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika w sposób jednoznaczny i konkretny jakie dowody zadecydowały o ustaleniach w zakresie udziału oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a stosunku do oskarżonego A. P. z art. 258 § 3 kk, a szczególnie jeśli zważy się na treść zeznań powoływanego świadka M. K. (4) i okresy pozbawienia wolności poszczególnych oskarżonych. Ogólne stwierdzenia Sądu I instancji w kontekście czynów przypisanych oskarżonemu A. P. o „pozostałych członkach grupy”, „wielu innych przesłuchanych świadkach” , czy „zeznaniach innych kobiet” bez wskazania konkretów dowodowych nie tylko niczego nie wyjaśniają, ale jest sprzeczne z podstawową zasadą procesową art. 2 § 2 kpk. Są to jedynie przykłady mankamentów uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a przecież pisemne motywy wyroku powinny wskazywać logiczny proces, który doprowadził do ustaleń w zakresie faktów i winy oskarżonych. Krytycznie należy ocenić zblokowanie na kilkunastu stronach w uzasadnieniu wyroku wszystkich dowodów po ustaleniach faktycznych (str.11-25 w tym np. notatek urzędowych, pokwitowań odbioru rzeczy, protokołów przeszukania mieszkań osób nie związanych ze sprawą) oraz dalej ocenę znacznej części dowodów enumeratywnie wymienianych w wybranej przez Sąd I instancji kolejności, nie mającej związku z przypisanymi oskarżonym czynami.

Przypomnieć należy, że praktyka orzecznicza uwzględniając zasady art. 424 kpk wypracowała ogólne reguły sporządzania pisemnych motywów rozstrzygnięć sądowych, których przestrzeganie daje stronom gwarancję ich praw procesowych i pozwala na zapoznanie się z tokiem rozumowania sądu. Uzasadnienie powinno zawierać dokładne wskazanie tego, co sąd uznał za udowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach, a odrzucił przeciwne. Ranga i znaczenie tego dokumentu, choćby dla dokonywania kontroli instancyjnej i kontroli prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia składania powinna organ orzekający do takiej redakcji uzasadnienia wyroku, która w sposób czytelny, rzeczowy i wewnątrznie niesprzeczny przedstawiałaby sposób rozumowania sądu i dokonywane oceny. Ogólna, powierzchowna ocena, nie uwzględniająca rzeczywistej treści dowodów, czy ich wzajemnej sprzeczności i rozbieżności musi spotkać się z krytyką instancji odwoławczej. Zadaniem sądu orzekającego jest ustalenie zależności każdego z dowodów w całości lub w konkretnym fragmencie od poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia. Konieczne jest więc rozważanie poszczególnych dowodów we wzajemnej relacji do siebie, zestawianie ich ze sobą w różnych konfiguracjach w zależności od potrzeb w aspekcie konkretnych czynów, a nie tylko dokonanie kolejno, odrębnie oceny każdego z dowodów, bez wzajemnego powiązania i bez powiązania z konkretnym czynem. Rolą sądu odwoławczego nie jest poszukiwanie dowodów, które mogły stanowić podstawę ustaleń dla Sądu I instancji, poszukiwanie wzajemnych powiązań między nimi i domyślanie się, który z dowodów i dlaczego został przyjęty jako dowód winy. Od każdego sędziego, a zwłaszcza sądu wyższego szczebla, można oczekiwać precyzji sformułowań, przejrzystości i skondensowania tekstu uzasadnienia. Poszczególne zagadnienia powinny znajdować się w jednym miejscu uzasadnienia, powinny wykazywać wzajemne powiązania dowodowe, tak aby możliwe było poznanie rozumowania, które sąd doprowadziło do wydania wyroku. Ma to szczególne znaczenie w sprawie złożonej podmiotowo i przedmiotowo, o obszernym materiale dowodowym i korzystaniu z niego w określonych fragmentach i to do kilku oskarżonych.

Odnośnie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego **A. P.** w zakresie czynów opisanych w punktach **XIV, XV i XVI** aktu oskarżenia należy zauważyć, iż Sąd Okręgowy uznał, że zostały one popełnione „w ramach grupy mającej na celu popełnianie przestępstw”, czyli w warunkach art. 65 § 1 kk. Już ta okoliczność w świetle powyżej wskazanych uchybień

Sądu I instancji dotyczących czynu z art. 258 § 3 kk zarzucanego oskarżonemu skutkować musi uchynieniem i w tej części zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Dodatkowo zauważyć trzeba, że odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XV (pkt XV wyroku) istnieje między treścią wyroku a jego uzasadnieniem sprzeczność. Z wyroku wynika, iż oskarżony dwukrotnie skontaktował ustalone osoby z osobami mającymi dokonać sprzedaży maszynek do golenia wiedząc, że pochodzą one z przestępstwa, natomiast z ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika, że tego rodzaju spotkanie było jedno (str 3-4 uzas). Podstawę tych ustaleń stanowiły zeznania świadka G. D. i częściowo T. W. (2) (str.31-32). Jak wynika z kolejnych kart uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd ten uznał za wiarygodne zeznania G. D. (str. 59-61), a zeznania T. W. (2) za częściowo wiarygodne w zakresie w jakim korespondują z relacją pierwszego świadka (k 69). O jaką „korespondencję” między zeznaniami chodzi Sąd nie wyjaśnił, a bezspornym jest, że na okoliczność inkryminowanego zdarzenia świadkowie złożyli zupełnie odmienne zeznania. Należy też podnieść, że ustalenia Sądu Okręgowego trudno uznać za odpowiadające w pełni zeznaniom świadka G. D., bowiem ich lektura prowadzić powinna do wniosku, iż pieniądze przekazano oskarżonemu nie za konkretną pomoc w sprzedaży maszynek do golenia, ale w ogóle jako „działka” dla oskarżonego, co wiązało się z faktem, że oskarżony dowiedział się o dokonaniu kradzieży. Niewykluczone, że nieujawnienie wszystkich depozycji tego świadka doprowadziło do pewnych rozbieżności w ustaleniach Sądu. Charakter działalności przestępczej G. D., jak też okoliczności przypisanych oskarżonemu A. S. czynów można odnaleźć właśnie w nieujawnionych protokołach przesłuchań tego świadka k 886, 889-910).

Jeżeli chodzi o czyn XIV przypisany oskarżonemu to poza stwierdzeniem, że zeznania G. D. stanowią najistotniejszy dowód przydatny w znacznej części do ustaleń także w zakresie zarzucanego oskarżonemu czerpania korzyści z nierządu (str. 61) brak jest rozważań i to w korelacji z zeznaniami T. W. (2), który miał uczestniczyć w tym zdarzeniu. Jak wyżej wskazano uznana przez Sąd Okręgowy „korespondencja” częściowa między zeznaniami dotyczy jedynie, jak należy wnosić z treści uzasadnienia, czynu XV.

Odnośnie zarzutów apelacji w zakresie czynu XVI przypisanego oskarżonemu to należy odwołać się do rozważonej już kwestii zeznań S. S. (1) w aspekcie art. 171 § 7 kpk, bowiem te same względy zadecydowały o treści rozstrzygnięcia i w tej części.

Dodatkowo należy podnieść, że w tym zakresie istniały dwie wersje zeznań świadka S. S. (1). Sąd Okręgowy mimo, iż to zauważył nie podjął działań procesowych mających na celu wyjaśnienie tej sytuacji, a jedynie w sposób arbitralny wybrał jedną z nich jako „skorygowaną” przez świadka. Rzecz w tym, że świadek przedstawił zupełnie inne okoliczności zdarzenia, a nie wyjaśnił, ani Sąd nie ustalił powodów tego rodzaju postawy świadka. Ma tym bardziej istotne znaczenie, że podstawę zaskarżonego wyroku stanowił jedynie ten dowód, którego wiarygodność przez pryzmat przedstawiania dwóch wersji nie została poddana analizie i ocenie.

Przypomnieć więc trzeba, że zmiana przez świadka zeznań w każdej sytuacji stanowi swoistego rodzaju sygnał nakazujący sądowi wszechstronne wyjaśnienie i ustalenie powodów tego stanu rzeczy, a także sygnał wskazujący na konieczność oceny wiarygodności zeznań i powodów zmiany ze szczególną wnikliwością w konfrontacji z obiektywną wymową całokształtu okoliczności danej sprawy. Z tego obowiązku Sąd Okręgowy nie wywiązał się, a warto zwrócić też uwagę, że zasada swobodnej oceny dowodów nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie apelacyjnym.

Wyżej zaprezentowane rozważania nie pozostawiają wątpliwości co do zasadności części zarzutów apelacji obrońców oskarżonych w zakresie obrazy przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Rozpoznanie pozostałych zarzutów tych apelacji oraz apelacji prokuratora stało się przedwczesne, bowiem stwierdzone uchybienia proceduralne musiały skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

W toku ponownego rozpoznania Sąd I instancji uwzględni powyższe, przeprowadzi niewadliwie postępowanie dowodowe z uwzględnieniem konieczności dopuszczenia wyżej wskazanych dowodów, dokona wszechstronnej, wnikliwej i kompleksowej analizy całokształtu istotnych dla rozstrzygnięcia dowodów, a ich ocenę przeprowadzi

zgodnie z art. 7 kpk. Wyniki tej analizy należy przedstawić w uzasadnieniu wyroku w sposób wyczerpujący, logiczny, spójny, w odniesieniu do każdego z czynów zarzucanych oskarżonym w taki sposób, aby zostało rzetelnie wyjaśnione dlaczego zapadł taki wyrok.

Sąd I instancji winien też rozważyć, czy w toku ponownego rozpoznania sprawy konieczne jest powtarzanie wszystkich dowodów, a w związku z tym czy nie zachodzi możliwość zastosowania art. 442 § 2 kpk.

Sąd ten winien również mieć na uwadze właściwe planowanie i przygotowanie rozpraw, aby nie prowadzić do przewlekłości postępowania i aby sprawa mogła zakończyć się w rozsądnym terminie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku.